

Revedere

"Mitologia si istoria, sintagmele folclorice si ale erosului, natura filtrata printr-o stare sufleteasca anumita reprezinta modalitati prin care Eminescu se inscrie cu primele sale acorduri lirice in peisajul romantic al poeziei romanesti de odinioara".

Romul Munteanu

Poezia Revedere, face parte din tematica folclorului - izvor de inspiratie pentru scriitorii culti, dovedindu-ne dragostea pe care Eminescu o manifesta fata de creatia populara. In caietele sale manuscrise, s-a gasit un numeros material folcloric, cules de poet sau copiat dupa altii, cuprinzand basme, proverbe, cantece epice si numeroase poezii lirice. Poetul intentiona sa publice o culegere de literatura populara, la fel ca inaintasul sau Vasile Alecsandri, (pe care-l numise "rege al poeziei, vesnic tanar si ferice"), convins ca "O adevarata literatura, care sa ne placa noua si sa fie originala pentru altii, nu se poate intemeia decat pe geniul viu al poporului nostru, pe traditiile, obiceiurile si istoria lui, pe geniul lui".

Urmand aceste ganduri, poetul realizeaza creatia lirica Revedere, intr-o forma apropiata de productiile populare. El isi imagineaza un dialog cu codrul personificat, care i-ar putea raspunde la intrebari, in momentul intalnirii celor doi, dupa o lunga despartire. Dialogul este deschis de poet, care intreaba codrul ce mai face, "Ca de cand nu te-am vazut, / Multa vreme a trecut, / si de cand m-am departat, / Multa lume am umblat". Observam folosirea repetitiei si a interogatiei retorice, precum si muzicalitatea versurilor, specifice folclorului.

In raspunsul pe care il da codrul, se ascunde propria filosofie a poetului despre existenta omului si a naturii. Codrul ii spune ca iarna asculta cum viscolul ii rupe crengile uscate, iar gerul ii troieneste cararile apelor. In schimb, vara este mult mai bine, deoarece el asculta doinele pe care i le canta femeile, "pe carare spre izvor", in timp ce vin sa-si umple cofele cu apa. Este un tablou idilic, asemanator cu acela din poezia Vara, de George Cosbuc, ori din Rodica, de Vasile Alecsandri: oamenii sunt integrati in mijlocul naturii, sincronizandu-si sentimentele cu starea acesteia. Cele doua anotimpuri infatisate simbolizeaza etapele varstei omului: vara fiind in plina putere, iarna fiind la batranete.

Poetul se adreseaza din nou codrului, aratandu-i ca, desi vremea trece peste el, codrul intinereste mereu. Codrul, personificat, ii spune ca, pentru el, vremea nu are aceleasi efecte ca pentru oameni, "Ca de-i vremea buna rea / Mie-mi curge Dunarea. Observam muzicalitatea deosebita a acestor versuri, folosirea inversiunii, a enumerarii, precum si rima aparte intre cuvinte: "rea sau buna" - ,frunza-mi suna"; "buna, rea" - "Dunarea", asocierea neasteptata, din care nu e diferita decat o singura litera. Codrul ii explica prietenului sau ca: "Numai omu-i schimbator, / Pe pamant ratacitor, / Iar noi locului ne tinem / Cum am fost asa ramanem"... Codrul ramane aproape neschimbat, ca si intreaga natura: "Marea si cu raurile, / Lumea cu pustiurile, / Luna si cu soarele, / Codrul cu izvoarele"... Versurile se aseamana prin muzicalitate, masura si, uneori, rima cu cele intalnite in Miorita, unde intreaga natura participa, alaturi de oameni, la acea moarte transfigurata

alegoric si prezentata ca o nunta.

Poezia Revedere este o creatie culta, de factura populara, in care putem urmari ceea ce a reprezentat folclorul pentru Eminescu si ce a daruit poetul folclorului. Modelul este al lui Vasile Alecsandri, din Doine, dar Eminescu adanceste interesul inaintasului sau pentru creatia populara, fiindu-i superior prin forta poetica, viziunea filosofica si tehnica versificatiei. Dupa cum afirma chiar Eminescu,, farmecul poeziei populare il gasesc in faptul ca ea este expresia cea mai scurta a simtamintelor si a gandurilor poporului".

Urmarind modelul acestei poezii, autorul s-a ridicat, ca un geniu, din adancurile intelepciunii populare, reusind sa ajunga Luceafarul poeziei romanesti si unul dintre cei mai de seama lirici ai lumii.